

Hory, kámen a několik květů
Namid je jeden z tisíce světů

Jonáš Jenšovský

Hory, kámen a několik květů,
Namid je jeden z tisíce světů

Jonáš Jenšovský

Mlčenlivý, stále živý

Plíživé ticho narušily odměřené kroky. Ulicí kráčel cizinec v černém. Na zádech meč, na sobě kroužkovou zbroj. Kráčel pomalým a vyrovnaným krokem. Jeho očím nic neuniklo, ale díval se kolem sebe klidně a rozvážně, netrhal hlavou, jakmile zaslechl nějaký zvuk. Vzbuzoval respekt, nejistotu a strach...

Kolik příběhů začíná těmito nebo podobnými slovy...? Až moc. Nemohla by ta první část být trochu jiná? Těch předtím jsme si za ta léta užili do sytosti.

Liška a Sumec postávali na rohu ulice Prasklé sam/nice a pozorovali stíny, jestli se nevylostne neopatrný noční chodec ¹(je třeba říct, že neopatrný noční chodec byl biologický druh, kterému hrozilo už delší dobu vyhynutí).

„Viděls poslední dobou Pádla?“ zeptal se najednou Sumec.

„Prej má něco dlouhodobýho v Ostviru a tam když nemusim, nelezu.“ odvětil Liška a ubalil si cigaretu.

Sumec se uchechtl. Párkrát už v Ostviru byl, ale vzhledem k praktikám Chipruneovy Triády by se rozmýšlel, jestli tam jít na vlastní triko.

Ozvalo se unavené skřípání zřejmě ještě unavenějších kol. Před protější zdi zastavil povoz s několika pytli a krabicemi, obchodník seskočil s kozlíku a rozhodným krokem se vydal vstříc hospodě U Zmetka. Název mělo na svědomí několik bytů na protější straně ulice, které SVS – soranský výzvědný syndikát- používal k výslechům a verbování nových agentů, přičemž o praktikách všech těchto zmetků kolovalo hodně... nepěkných věcí.

Liška se Sumcem obchodníka znali. Letmo na něj kývli, aniž se však dočkali odezvy. Asi někde upil už předtím.

1 tohle písmeno bylo nečitelné, protože ho kdysi něco ostříklo a nikdo ne nenamáhal ceduli vyčistit.

Jejich pozornost po chvíli přitáhlo něco, co začalo pozvolna infiltrovat chladný noční vzduch. Pach spáleniny. A sílil.

Za chvíli je jeho intenzita donutila otočit hlavy. Blížil se někdo, z koho se celkem intenzivně kouřilo. S rozeznáním obrysů těla zaslechli oba i lehké klapání káry na dláždění.

Neznámý chodec vstoupil do světla lampy nade dveřmi hospody, čímž se zjevil v celé své poněkud pochroumané kráse. Měl na sobě černou tuniku, plášť stejně barvy a sem tam nějaký ten bandalír. Jeho oděv byl potrháný a propálený, nijak intenzivně, ale zato všude.

Za sebou táhl ležérně kárku s dvěma bezvládnými těly, která se v přítomnosti kouře nelišila. Když míjel Sumce a Lišku, přátelsky na ně kývl, ačkoli v tom byl obsažen jistý smrtící podtón – něco ve smyslu tvař se nepřátelskyneboseknimpřidáte. Na chvíli se zastavil a pustil kárku, čímž došlo k jejímu částečnému převrácení doplněnému o tlumené zasténání cestujících.

Zalovil někde v záhybech svého pláště a vytrhl pouzdro s třemi hvězdicemi, tedy spíše třemi kusy roztaveného kovu. Znovu chytl kárku, odhodil pouzdro někam do šera se slovy „Tak tahle děvka mě tlačila do žeber.“ a pokračoval beze slova v cestě.

Liška a Sumec se na sebe s trochou očekávání podívali, přičemž nebylo možné odhadnout, jestli nečekají na tvář toho druhého třeba oslí uši, a pokrčili rameny. Pak, aniž by se o to museli starat, zaujala jejich těla podvědomě stejnou ležérní polohu jako před několika minutami.

Kdesi ve vzdálených astrálních rozměrech, jejichž souřadnice se možná vyskytly některému z mnoha profesorů matematiky na ranních novinách, je tma.

Náš pohled se po chvíli otočí a na několika místech vysvitnou hvězdy. Není to sice ideální pomůcka pro skvělou orientaci, ale lepší, než kdyby zase zhasly. Aniž víme proč, začneme se pohybovat. Pomalu, ale zrychlujeme. Jen to cítíme, protože vše ostatní se zdá být na svém místě.

Pak nás zahálí nás zlatý svit. Otočíme hlavu... a zíráme na povrch zlaté koule, která tu předtím nebyla. Na jejím povrchu se převaluje zlaté světlo jako lehké vlnky oceánu všehomíra. Není to zavádějící, neboť tato koule je vesmír. Mnohovesmír. Svět světů...

Naefar. Krutý i krásný, vášnivý i objektivní Naefar dunící nesčetnými

prameny viditelné energie a ještě více prameny té, která vidět není. Na chvíli zapomene na to, že jeho povrch se dá jen těžko proniknout a pustí nás dovnitř.

Skrze trhlinu mineme jakési oranžové hory a vnitřní varianta prostoru nás bez milosti omráčí. Chvillemi není vidět přes svazky blesků, které zastupují všechny barvy spektra stojícího však mimo hranice lidské představivosti. Buší do světů, které jsme při našem tichém letu již nechali pod námi, a které jsou menší a menší, přičemž se spojují do jakési gigantické skládačky, jejíž dílky a linie zahalí závoj vnějších astrálních sfér, které je okamžitě zakryjí jako škraloup horké mléko. Slijí se zpět do jednolitého zlatého pláště ubíhajícího do neznáma.

Bez ohledu na to, co zrovna zaujalo naši pozornost, letíme dál. Zvedneme oči po směru letu a spatříme mezi všudypřítomnými a neúnavnými plameny sil nám neznámé podstaty černobílou pulsující kouli.

Jakýmsi vrozeným smyslem cítíme, že realita kolem mění svou povahu. Hmota začíná ztrácet sílu, pevnost, význam a své výsadní postavení. Je nevyhnutelně nahrazována pouhým slovem, znakem, symbolem, myšlenkou, rozkazem...

Blížíme se k protipólu hmotného světa. K syrovému, nehostinnému jádru mnohovesmíru, zdroji jeho soudržnosti, variability a miliony let trvající proměnlivosti.

Daonar, srdce astrálních sfér, vnitřní vesmír, nám kyne na pozdrav. Aniž bychom chtěli, zrychlujeme. Tohle nebezpečné místo je třeba proletět rychle. Tady není zcela bezpečno pro nikoho a dlouhý pobyt si tu mohou dopřát jen duše těch, kteří umí silou vůle vykrást beze stop banku na druhém konci kontinentu. A těch je jenom pár stovek miliard.

Při průletu srdcem Naefaru letíme rychlostí myšlenky, informace... ne něčeho tak zoufale pomalého jako je třeba světlo. Stejně se ale většina z nás setká na pár chvil s vlastními touhami, sny, ale na mnohem déle s nočními můrami, které nás sledují od narození, od úsvitu našeho vlastního času a zřejmě sami od sebe nikdy dobrovolně nepřestanou.

S tichým zasyčením jsme víc venku než uvnitř a opět vidíme kdesi v dálce zlatou mozaiku světů. Je jedno, kam se nakonec dostaneme, hlavní je, že snad budeme nohama na pevné zemi, nebo ji aspoň spatříme někde opodál.

Tryskem vyrazíme vstříc světlu, vyhneme se několika bleskům, a

ačkoli jsme byli ještě před chvílí hrozně daleko, plujeme teď pomalu nad jednotlivými dimenzemi zalitými hřejivým vesmírným ohněm sfér.

Začínáme jemně, téměř neznatelně klesat. Plameny nám olizují prsty u nohou, ale není to nepříjemné ani to nebolí. Co naplat, skočme do toho rovnýma nohama.

Málem nám uletí hlava i všechno ostatní, když nás praští ledový víchr.

Trochu se rozkoukáme a všimneme se obrysů skal, které se pod námi pozvolna zjevují. Zasněžené špičky hor, zamrzlá jezera a vytí větru. Hory bez varování zmizí a před námi se rozprostrou nekonečné pláně. Letíme přes Střední Tassarh, nejsevernější kontinent Namidu, světa podobného v mnoha směrech tomu našemu.

Zachytíme ve větru lehké oteplení a pevnina pod námi ustoupí moři.

Nemáme ponětí o směru, vítr hvízdá a zpívá si písně a balady dávnověku o tom, co všechno se tu za ta léta stalo. Války, potopy, magie živlů, zrady a spojenectví (což je svým způsobem to samé) – jako kdekoli a kdykoli jinde. Lidé jsou stále stejní a stejně nepoučitelní.

Na obzoru spatříme zemi. Než párkrát mrkneme, přeletíme nad stavbou připomínající zároveň pevnost i chrám. Stojí na kraji útesu a pod ním se odráží a třpytí slunce v mořských vlnách, které zrcadlí oblohu.

Výhled nám zaplní lesy a podle rychlosti pohybu korun stromů zpomalujeme. Zahlédneme několik chaloupek, povalených sloupů a ruin, nejspíš památek na dávno zapomenuté bohy.

Otočíme se právě včas – před námi se rýsují městské hradby. Mineme několik políček a říček. A kousek od městských bran zahlédneme malou postavičku v černém plášti, kráčející vstříc hlavnímu městu machajského království, centru všeho od bordelů po knihovny, Soranu.

Hory, pouště i celý svět pamatovaly lepší časy. Pamatoval rozkvět lidského plemene, zrod i zánik tisíce civilizací, vzestupy a pády králů a císařů, národy zmítané válkami, vnitřními nepokoji i dlouhá léta klidu. Pamatoval čest bojovníků, kodex vrahů a lupičů, mnichy, kteří dosáhli dokonalé rovnováhy a mágy obrovské moci.

Pamatoval to všechno. Rasy bojovaly mezi sebou i sami se sebou, srdce elfů stále ovládala arogantní nadřazenost a víra, že jsou vyvoleni vládnout ostatním. Trpaslíci budovali svá horská království a vytvořili tisíce legendárních čepelí a břitů, skrytých v hlubinách hor a času.

Ted' světem zmítaly další nepokoje. Ostatně války, boje a chaos se střídaly v různých obměnách od prvního úsvitu, ale tenkrát to bylo... jiné. Vrazi měli více cti, zloději byli inteligentní a nevráždili, pokud nemuseli. Bojovníci uměli nějak lépe válčit a kouzelníci využívali své síly taky trochu jiným způsobem.

Stará pravidla a zvyky, města a národy vzaly téměř všechny za své, když nadešla Bílá noc. Jeden člověk. Jeden člověk, který našel způsob, jak z ostatních vysát jejich sílu a přidat ji ke své. A ta síla se mu jednoho dne stala osudnou jako mnoha jiným před ním. Neudržel svou energii a ta zaplavila svět v obrovské příválové vlně, která se odrazila od stěn reality a několikrát se přehnala kontinenty. Bílá noc... Půlnoc jasnější než letní den v poušti. Ta spousta magie udělala své. Zmutovala anshe, dotvořila skvirty a zmutovala stovky jedinců z ostatních ras. Vylila se všude. Zaplavila každý kámen, každé jezírko, každý strom. Občas ničila, někdy obnovovala, vždy změnila. Někdy pálila na popel, jindy oživovala, vždy ale zasáhla. Kdoví, co všechno se teď najde pod povrchem Namidu.

Pár desetiletí po Bílé noci se pláň a lesy Namidu stále ještě vzpamatoávají z těch několika smrtelné dlouhých hodin. Lidé se snaží uživit, jak se dá. Tajné služby mají žně. Pořád je potřeba někoho unést, někoho odstranit a někoho vyděsit.

A do toho chaosu přišli oni. Kernos je nazval Mlčenlivými. Nevím přesně proč, ale zeptám se ho. Možná chce světu pomoci, možná sleduje vlastní zájmy. To ví jen on. Mlčenliví se tu potloukají někde kolem. Možná hledají jeden druhého. Možná hledají jen vlastní cestu všim tím zmatkem a peklem. Ale když se potkají, určitě se poznají... je to v jejich přístupu, v jejich stylu myšlení.

On je jedním z nich. Do Soranu přišel ze severu. Nikdo nevěděl, odkud se vzal. Člověk s jeho schopnostmi svou přítomnost nikdy dlouho neutají. Někteří říkali, že je z jiného světa. Až po mnoha letech, mnoha zlomených čepelích a nespočtu úderů a polibků vyšlo najevo, jak to vlastně celé bylo. I on sám na to přišel až po letech, když byl připraven.

Severní branou Soranu procházela denně spousta lidí. Hodně dovnitř, hodně ven. Našlo by se tu hodně podivných a podezřelých živlů, ale když nedělaly kraviny, stráže je nechaly na pokoji. Svět se stále vzpamatoával a každý se snažil dělat, co mohl. Bylo však s podivem, s jakou rychlostí

se zmátořily tajné služby a nejrůznější syndikáty a nájemná bratrstva a začala opět nabízet své služby těm, kteří byli buď vysoce postavení, nebo neměli hluboko do kapsy nebo obojí.

A do toho chaosu přišel on. Jmenoval se Mozenrat. Mozenrat nra Tar-Enor.

Vzdor vší pravděpodobnosti a ustáleným zvykům nepřišel za bouřlivé noci, ale během poměrně klidného odpoledne.

Bylo na něm něco zvláštního. Nebyl podezřelý. Nedíval se přivřenýma očima kolem sebe. Neotočil se prudce po každém zvuku. Nedržel ruku stále na jílci meče a nevypadal, že by byl stále ve střehu. Ale nepůsobil ani dojmem spořádaného občana, který jde za svými denními povinnostmi.

Došel na malé náměstíčko poblíž brány a rozhlédl se kolem. Po chvíli se spočinul zrakem na procházející dvojici městských strážů. Usmál se. Pak k nim vykročil.

„Promiňte, nerad vás obtěžuji, ale kde bych tu našel slušný hostinec?“

Strážný se zarazil. Zdvořilost tu nebyla častým jevem.

„Tady kolem jsou jenom pajzly plný rváčů a pivo tam nestojí za nic. Ale asi tři bloky touhle ulicí je hospoda U Letící čepce. To už je slušnější podnik.“

„Děkuji, jsem vám zavázán.“ odvětil cizinec a vydal se směrem, který mu strážný ukázal.

Rozhlížel se kolem sebe a přemítal o všem, co musí udělat. Hlavně potřebuje nějaké peníze. Neměl ve zvyku hromadit majetek, ale než najde Nareatha, musí sehnat nějaké ubytování, slušný meč a možná luk, protože momentálně měl jen prvotřídní ktaru, zashionskou dýku, kterou mu věnoval Tarinok. Musí koupit i nějaké další oblečení, sehnat kvalitní černý plášť a několik bandalírů...

V příštím momentě jeho tělo reflexivně ztuhlo. Zaslechl nezaměnitelný zvuk pomalého tasení něčeho ostrého.

Ohlédl se a zašklebil. V boční uličce byl očividně právě někdo přepadáván.

Tohle ho pronásledovalo skoro pořád. Ve svých dvaceti nenavštívil příliš mnoho míst, ale kam přišel, tam se zrovna něco dělo.

První pohled na scénu poskytl jeho mozku asi tři cesty možného

útěku (vlevo, vpravo a někudy nahoru) a několik možností řešení včetně několikanásobného znásilnění.

„Nepotřebujete s tím pomoci?“ křikl do uličky na dva chlápky, z nichž jeden držel tělnatému chlapíkovi za zády a druhý ho s nožem v ruce šacoval.

Ten, co držel oběť, se ohlédl po zvuku a odsekl: „Neplet’ se do toho, jestli chceš vdejt’ vcelku, mladej.“ a Mozenrat si uvědomil, že mu něčím strašně připomíná králíka.

„Já jen, že by nebyl blbej nápad jít trochu stranou, tady ste strašně na očích.“

Lupiči se na sebe podívali a tělnatec zděšeně ztuhl v očekávání věcí příštích. Pak se začali beze slova krok za krokem šourat blíž ke zdi, přičemž bedny, sudy a harampádí kolem je částečně kryly. Mozenrat k nim svižně vykročil.

Držitel nože se vrhl na původně obchodníkovu zavazadla. Mozenrat míjel králíčího muže a pohledem zkontroloval, že jeho druha zaměstnává něco jiného. Pak chytl králíka za límec a současně s trhnutím mu podkopl levou nohu.

Králíčí muž se svalil a strhl na sebe svou oběť, která sice hekla, ale ten dole na tom byl rozhodně hůř.

Jedinec s nožem zvedl oči a v prvním momentě udělal tu základní chybu, že se na Mozenrata s řevem a napřaženým nožem vrhnul, což Mozenrat čekal.

Udělal krok stranou a vyhnul se čepeli. Jeho levačka švihnutím chytla soupeřovo předloktí, pravačka ohnula prsty a jejich klouby trefily zápěstí. Moc to nebolelo, ale účel byl jinde. Cíl se na chvíli zaměřil svou pozorností na bolest a ruka na moment povolila sevření.

Obě Mozenratovy ruce sjely k dlani a rozevřely prsty. Pravačka sjela po čepeli nože a hodila ho přes uličku někam mimo dohled. Levá ruka stále držící zápěstí opsala dlouhý horní oblouk. Tělo následovalo ruku a stále nohama na zemi se otočilo kolem vlastní osy a plácló sebou na zem s nevýrazným „Eeek.“

Protože celý proces zabral jen několik vteřin, zkontroloval Mozenrat status quo. Obchodník se pomalu zvedal, čímž způsobil králíčímu muži několik krušných chvil.

Původní majitel nože se zvedal rychleji. Trochu se oklepal a podíval se na Mozenrata způsobem, který by dohnal k explozi i vodní meloun.

„Co to mělo bejt, ty zmetku? Si myslíš, že s náma stačí fláknout jednou vo zem a sme tuhý?!“

Králičí muž se trochu sebral a odstrčil tělnatce stranou. Ten udělal pár kroků vzad, ale k odchodu se neměl. Hypnotizoval přitom očima dva vaky u Mozenratových nohou.

Tentokrát se na Mozenrata vrhnul králík, což ovšem na výsledku nic nezměnilo. Mozenrat ho nechal nabrat trochu rychlost, udělal krok vzad a švihl levačkou v protisměru. Jeho dlaň narazila do prsou soupeře, jehož nohy účinkem setrvačnosti podklouzly, jejich majitel se částečně protočil ve vzduchu a sekl sebou na dlaždice.

Stojící lupič hleděl chvíli do prázdna a pak se dal plynule do běhu zachvácen na moment krystalicky čistým pudem sebezáchovy. Když to registroval ten na zemi, zvedl na chvíli hlavu a pak svého druhu následoval.

Mozenrat pozoroval se založenýma rukama zdrhající zlodějíčky a ze zamyšlení ho vytrhl až děkující hlas.

„Kámo díky, tohle bylo úžasný, nebejt tebe tak už sem byl na prkně.“

„Přinejhorším bys přišel o svý věci, trochu by tě postrašili a vzali by roha.“

„Vo čem to mluvíš, měli kudly?!“

„To sice jo, ale nejsou to zabijáci. Jen drobný krysy, takovejch najdeš všude desítky. Chytaj se všeho, co jim přijde pod ruku, dělaj ze sebe drsňáky a nemůžeš jim věřit. Jsou kluzký jak masná čepel, ale krouhnou tě až když jim jde o krk.“ odvětil Mozenrat s pohledem stále upřeným do uličky. Pak se otočil tak rychle, že právě zachráněný ucukl.

„Ale kam jsem dal způsoby. Napadá mě otázka, jestli jste v pořádku. Ale mluvíte, stojíte a hýbete rukama, takže asi jo. Nevíte, kde bych našel hostinec U letící čepel? Byl mi doporučen hlídkou jako jedno z mála slušných míst ve městě.“

„To maj sakra pravdu. No vlastně máte kliku, já tam dělám hostinskýho. Sem Henlin.“ řekl bodře a napřáhl ruku. Mozenrat ji s úsměvem stiskl. „Mozenrat nra Tar-Enor.“

Henlin se zarazil. „Co znamená to nra? Asi nebudeš zdejší, co?“

„No to opravdu ne. Pocházím z jednoho pouštního světa a sem jsem